

იღონ. ქართველი მხატვარი - კი
არამც თუ მიუღიათ, არამედ გამოც-
დის შემდეგ, პირ-და-პირ ეგრეგ წო-
დებულს „კომპოზიციის“ კლასში ჩა-
ურიცხავთ, რას მაგალითიც ჯერ არ
ყოფილა.

ნეს, ყოველ შესატან მანეზზე და 20%
ჯარიმა ერთმევათ დაგვიანებისათვის.
გუშინ, 25 ოებერვალს, ეს ოხოვნა
განიხილა ქალაქის გამგეობამ და და-
ადგინა, ფულის შემოტანა მეტლე-
ებს აღროვოს პირველ პრილემდე.
ეს დადგნილება ქალაქის გამგეობი-
სა ორშაბათს, 27 ოებერვალს, წა-
რედგინება ქალაქის საბჭოს მისდე
განსაბჭობადა და დასამტკიცებლად.

* * გუშინ-წინ, 24 ოქტომბერის, რკინის გზის უფროსი ინჟინერი პუ-შეჩნიკოვი პეტერბურგს წავიდა და თავისი თანამდებობა ინჟინერს ვეღე-ნიევს ჩააბარა.

* * ଓହୁସେତିଳି ଫୁଲାର୍ଦା ଗନ୍ଧିମିଠାପ ଏବଂ
ମଙ୍ଗଳସେଵଣା.

* * * ესიან ერთგული აკადემიუ-
ბი შეუკრებია და ცხოვრების ცნო-
ბები დაუწერია ყველა იმ ქართველ-
თა გმირების შესახებ, რომლებიც-კი
დაბალ ხალხისა, აგრეთვე ინტელი-
გენციის პატივის-ცემა და სიყვარუ-
ლი დაიმსახურო.

ହେଉଥିବା ଏକ ପାଇଁ କାହାରୁ କାହାରୁ

ოვ, დოოი, დოოი
ნაქები ტკბარალ,—
წარვიღნენ განჰერნენ
სიზმრებრივ ჩეარალ.

ბორისალომი ბოგზაურობის დღის
სწერულად მაგონდებოლა ჰემოდ ამო-
ნერილი პოეტის სიტყვები, — ყველა-
ფერი ნახული და გაგონილი ამ მა-
რაში სულ იმ მწარე ფიქრსა მგვრი-
და, რომ ქართველების ღიღებული
აქცენტი ბორისალოს მაზრაში, ის სა-
მენი, რომელიც ქართველების სი-
ხლით არიან დაწერილნი ჩვენს ის-
ურიაში — „წარვიდნენ, განკრენენ
იშიტრიდნეთ, მერათ“. მართოვა - და

ნამე. ვსოდეთ იგივეა და პოეტმა პო-
ეტურად შეამკო. მაგრამ თქვენ რომ
მ მოწეულ ბროჭეულის ფიქრში
ართ და ლევანი სულ ერთიანად მი-
ავიწყდათ, უცბად მესამე ტაეპი იწ-
ადა.

“ უმშენებს სახეს გმარტლსა
თეთრი წერტილი და ჟღვაში ” ...

ასე იფიქრებთ, თითქოს იმავე ბრო.
წეულს უშვენებს სახეს ეს თეორი
წვერ-ულავაშით, მაგრამ რომ ჩაუფი-
ქრდეთ, მისხვდებით, რომ პოეტმა ბრო-

“ ეულს მოწყვლთაბ დახები თვი და
ხელა ისევ ლევანს უბრუნდება, მი-
შევდებით, რაღან, რაღა თქმა უნდა,
ბროწეულს არც წვერი ძევს და არც
ულვაში და, ესეც რომ გამოვუნა-
ხოთ, „მობაში თავ-განწირვა“ ხომ
არ შეიძლიან და არა... ”

რასაკვირელია, უკეთესი იყო ავ-
ტორს ჯერ ლევანის აღწერა დაეს-
რულებინა და ისე მისულიყო ბრო-
შეულთან, რადგან აშეარა, წვერ
ულვაში უფრო ახლო იყო ლევან-
თან, ვიღერე ბროშეული, ან აღწიშ-
ნა მაინც, რომ წვერ-ულვაში ლევანს
ამშვერებსო, მაგრამ არც ისა სტუუსის,
მაშინ სტრიქონს მარცვლები მოემა-
ტიბოდა და ლაში ათარ დამოვი

განვაგრძოთ:
ამ დროს გამოჩენდნენ ცხენებია
მსუბუქებად განაკენებია...
ჯერ ამ განაკენებ ცხენებით და-
ტები, მკითხველო, და შემდეგ იგუ-
ლისხმე, რომ ცხენზედ ჰქის
ქეთო ტურფა და ნარნარი,
ლიმილით უზურის არესა...

ალები სულ ერთიანად ამწვანდა,
ოგიერთმა ხეხილებმა ყვავილი გა-
ოილო. ხალხი საზაფხულო ტა-
ისამოსით დადის.

ომ გარემოებას, რომ დღეს—ამ ოდე-
სმე სახელმოვან ქართველების პრო-
ვინციას—ქართველობისა ღარა ეტ-
ყობა-რა. ღიდებულნი ქართველების
ნაშინი, ეკკლესიები, სასაფლაოები
და სოფლების ნაგრძევები რომ არ
დარჩენილიყვნენ დღემდე—ძნელად
თუ მოსაფიქრებელი იქნებოდა, ეთქვა
ვისმე, რომ ოდესაც ქართველებს
აქ „ნაქებნი მტკბარად“ დრონი ჰქო-
ნდეთ.

აქეთ დიდი ალაგი სჭრიათ, ამ მხრის
ბატონებად ყოფილან, ამას ამტკიცებს
დიდი მანძილი საოცარის დანარჩენის
ნანგრევებილგან დაწყებული თვით
სახელოვან ლორის ციხემდე. საქა-
რისია გავიხსნოთ დიდებულის სარ-
დლის დავით აღმაშენებელის საქმენი
ბორჩალოში, საომარსა თუ სამშეი-
დობო ასპარეზზედ, რომ დარწმუნე-
ბით ვთქვთ, ის მხარე ერთობ მყიდ-

რად ყოფილა დაკავშირებული საქართველოს სხვა ნაწილებთან. ეს ასეც უნდა ყოფილიყო. ბორჩალო საქართველოს ერთ-ერთი სამხრეთის საზღვარი იყო. აქედგან ხშირად შემოესეოდა ხოლმე მტერი ჩვენს სამშობლოს. ამიტომაც ყოველი გონიერი მეფე ამ საზღვრის გამავრების ფაქტში უნდა ყოფილიყო. ამითი აიხსნება სიმრავლე და სიღიადე ქართველების ნაშთებისა ბორჩალოში. მეტის თქმაც-კი შეიძლება: უკეთესნი ქართველთაგანნი აქეთ უნდა ყოფილიყვნენ—მტერი იქ უფრო ახლო იყო და სწორედ იქით უფრო იქნებოდნენ საჭირონი მედგარი, გულადნი და მამიცნი ქართველები და ეხლა-კი, ეხლა... იქ ქართველობა აღიარდის. ანუ ძალიან ნაკოდებად. ვინც იყვნენ სულ ამოწყვეტილიან: ზოგი მტერს შემოჰკვდომა, ზოგი-კი ჭირს გადაუტანია.

იმისთან დასეირ ნობს
შემაა ეშხით დამწევარი,
ეცემა (ძირს-კი არა) სიმღეღვარუსა.
ახლა ით როგორ აგვიწერს პოე-
ტი მამისა მღელვარებას.

ବ୍ୟାଙ୍ଗଶିଥ ମହାରଜୀଙ୍କର ଏଣିଲା...
ଦିଲ ଦୟାନ୍ତ ଅମୋଦ୍ଧାରୀ ବେଳ, ଉପରେ

ლიც გულშივე ილს აფრქვევს, მუვე-
ნიერი სანახავია. იქნება სთქა, მკი-
თხველო, რომ, ჯერ ერთო, ხმას გუ-
ლი ვინ მისცა, რომ ამოუჯდესო, მე-
ორე—ალის დაფრქვევა ვის გაუგო-
ნია, მაგრამ ნურც მაგრე აიხირება
გაიხსენე, რომ ლექსია და თითო
სტრიქონში უცველად რვა-რვა მარ-

ცვალი უზრა ეყრდნობა.
აქ პირდება მამია ქალს ხუთასი
ოქროს წონა ფულს. ქალი პასუხს აძ
აძლევს, ასე რომ არავინ იტის, თანა
ხმაა თუ არა. ლევანი გამსკდარ ბრო
წეულთან არის მიკუნჭული, ამ სიტ
ყვებს გაიგონებს და სახლში მიღის

სადაც დამე მივა. ამ დროს
სახლში ანთებს დამსარი,
ფანჯრებში გამომტკირვალი;
სახლის წინ გაცი არ არი—
მხოლოდ მონა ჭიდს მტრალი.
ახლა იქნება სეცუ გაიკირვო, მკი
თხველო, ოოგორ თუ მესამე სტრი
ქონში კაცი არ იყო და მეოთხეში
კი მტრიალი მონა ჩაჯდაო, მაგრა
ეგ არაფერია. ავტორი ძველს დრო
აგვიტერს, როდესაც ფული ოქრო
წონით ირიცხებოდა და შეიძლება შა
შინ მონა კაცად, აღმიანად არ ჩაე
თვალათ. ერთის სიტყვით, აქ მონა
უამბო, მამიამ ვითავს ქალი ჩაიტ

ქართველების წარმომადგენლურნ
ქეთ ეხლა ოთხიორ-ხუთიორ თავაზია-
მვილის ოჯახია და ერთ-თუ თორ უ-
ცელი. გაივლის ოციოდ-ორმოციო-
დე წელიწადი და ვინ იცის, ეს უკა-
ნასკნელი წარმომადგენლინიც ან
კადაგვარდებიან, ან კიდევ აქეთ-
აქით გაიფანტებიან... ეს მით უფრო
მესაძლებელია, რომ გარემოება ხელს
უწყობს ყველა ამას. ქართველების
აოფლები სულ დავიწყებულია ქარ-
თველებისაგან. ზოგს მღვდელიც-კი
არა ჰყავთ, არამც თუ სასწავლე-
ბელი. ერთის სოფლის შესა-
ხებ მითხეს, რომ ბერძნის ეკულე-
აიაში დაღიან ხოლმეო და იქ ისმე-
ნენ თაორულს ენაზედ იღსრულე-
ბულს წირვა-ლოცვასათ. საზოგადოდ
აქაურმა ქართველებმა კარგად იციან
თაორული, თუმცა ქართულიც არა-
ვის დაჭვიწყებია.

ერთობ საჭიროა ქართველმა სა-
ხოგადოებამ იზრუნოს რამე ამ ჩვენ-
თვის დაკარგულ პროცენტის ხელ-
ახლა მოსაპოვებლად.

გულშიო, ლევანი მიხვდა
და ოვას ოთახში შეკიდა
თავის აძაუად მჩენელი (?!)
მონა გულ-საწილი რეკითა
მოჭრობდა ცრემლის მფრივებელი.
ეს „გულ-საწილი რეკითა“ არც მე
მესმის, მკითხველო, დარწმუნებული
ვარ, ვინაუ შენ გაიგიბდი და იქნია

უნდა ჰქონდეს ნეტა შუბლი შეხრა-
ლი? პო, პო, იქნება ის უნდოდა
ეთქვა, რომ როდესაც შუბლ-შერ-
ჭმული, შუბლ-შეჭმუხვნილი არ არი-
სო. აქ-კი ისე გამოვიდა, თითქოს
მაშინ ჰქონდეს ლევანს სიმხნე, რო-
დესაც თვით ლევანი შუბლით არ
არის შეხრალი, ესე იგი ვისსამე
შუბლს იგი არ შეუხრია. ამ დროს
ნადიმი გამართულია,

